

щеме ние да са махисме отъ тебе, дордѣто са не довѣриши намъ, на твоите вѣрни слуги. Азъ не съмъ гржкъ, — азъ нѣма да остава своятъ благодѣтель, ако ще би даже и да ма биешъ, — азъ нѣма да са махна отъ тебе! Ти имашъ нѣщо зло на душата си... Или враговете ти искатъ да та погубатъ? Кажи, кой е твой врагъ; на който и да е, — азъ умѣя да върта кжмата. Манечекъ ма отнеха мене отъ баща ми и отъ майка ми; тие бѣдните останаха далечъ тамъ край Дунавътъ; може би и да сж ги убиле римляете или да сж ги продаде на нѣкаде... Мене ма е мжчилъ като скотъ свирѣшиятъ войскаринъ; колко нжти азъ искахъ да са удава... за щастие той ма продаде на тебе и ти ма утѣши, ти ма пригжрна, и азъ не съмъ видѣлъ милость отъ никого друго, отъ както съмъ са отдѣлилъ отъ родителите си. Азъ нѣмамъ никого на свѣтътъ, при когото да са прислона... Защо ми сж твоите пари? Въ нашата земя не знаятъ що е пара, и живѣятъ щастливо. Не дѣй ни пенжжда отъ себѣ си... А ако, може би, цезарьтъ са е разгжвилъ на тебе, то побѣги съ назе; ние сме у тебе седемъ души дунайци. да бѣгаме въ нашата далечна земя; тамъ ние ще да та поиме, ще да та храниме, като баща ще да та глѣдаме. У насъ хората сж добри: ще да та приематъ като свой. Да побѣсисеме, татко нашъ!

Кремуцій.

Добрий дунаецо! Ти знаешъ, че азъ обичамъ твойтъ народъ. Азъ сѣкога съмъ слушалъ съ участие разказите на твоите бащи. Ахъ, тамъ е много по-добро, нежелы въ нашата Италия!

Робътъ.

По-добро, татко нашъ! Сто нжти по-добро! Ваша-